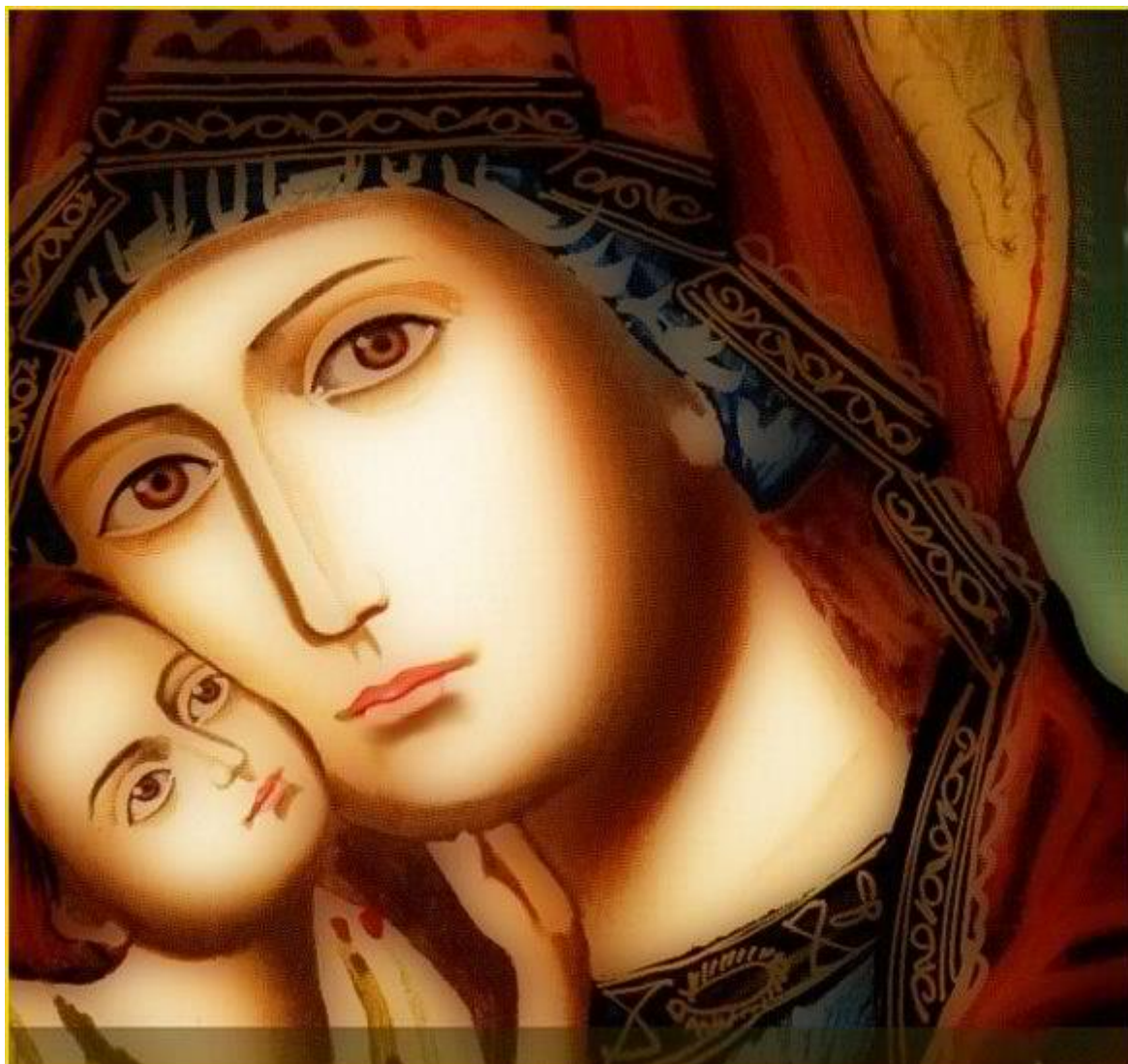


13 Σεπτεμβρίου 2019

Μήπως είσαι η Δέσποινα;

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)





Πρότυπο χριστιανικής αγάπης υπήρξε η Δέσποινα, μητέρα δύο αγοριών εκ των οποίων ο μικρότερος έγινε μετά την κοίμησή της μοναχός στην Ιερά Μονή Γρηγορίου στον Άθωνα. Όλοι οι φτωχοί, οι γέροι και οι ασθενείς της περιοχής που ζούσε, περίμεναν παρηγοριά και ανάπαυσι απ' αυτή. Πολλές φορές άφηνε δουλειές του σπιτιού, με την συγκατάθεσι βέβαια του συζύγου της, και έτρεχε στα φτωχικά

σπίτια για να περιποιηθή τα γεροντάκια. Αν δεν τους καθάριζε το σπίτι, δεν τους έλουζε και δεν τους τάιζε, δεν έφευγε, έστω κι αν η ώρα ήταν περασμένη.

Πολλά χρόνια μετά τον θάνατο της, αν καμμιά ευγενική γυναίκα περιποιόταν με ιδιαίτερη φροντίδα ωρισμένα τυφλά γεροντάκια, τη ρωτούσαν: «Μήπως είσαι η Δέσποινα;»

Την πορεία της θανατηφόρου ασθενείας και το τέλος της ενάρετης αυτής μητέρας μας τα περιέγραψε ο μοναχός γιός της:

«Τη Μεγάλη Δευτέρα του 1971 η μητέρα μου έκανε εξετάσεις και έβγαλε ακτίνες. Εκεί φάνηκε καθαρά ότι είχε καρκίνο και μάλιστα σε πολύ προχωρημένο στάδιο! Σ' αυτήν, όπως και σε μένα, είπαν ότι έχει εχινόκοκκο και με μια εγχείρησι θα γίνη καλά. Από τότε άρχισα να βλέπω τη μητέρα μου πιο συγκεντρωμένη στον εαυτό της και φαινόταν σαν να ήξερε ότι συνέβαινε κάτι πολύ σοβαρό.

Αμέσως μετά την Ανάστασι την πήγαν στη Θεσσαλονίκη και με τη συνεργασία του τότε υφηγητού της Ιατρικής κ. Αλετρά και του επιμελητού κ. Κατσώχη, μπήκε στο Α.Χ.Ε.Π.Α. Έγινε γρήγορα η εγχείρησις, η οποία κράτησε 7 ½ ώρες περίπου. Τα πάντα μέσα της είχαν καρκίνο! Προσπάθησαν να της αφαιρέσουν ότι μπορούσαν. Έβγαλαν ολόκληρο το στομάχι, γιατί ήταν σάπιο, και ένωσαν τον οισοφάγο με το τέλος του δωδεκαδάκτυλου. Επίσης καθάρισαν τον καρκίνο από τα νεφρά, ήπαρ κλπ. Η τομή, που είχε στο σώμα της, ήταν γύρω στα 70 εκατοστά. Είχε αλλάξει τόσο πολύ μετά την εγχείρησι, που δυσκολεύτηκα να τη γνωρίσω!

Εν τω μεταξύ κατά τη διάρκεια των εξετάσεων στο νοσοκομείο, ξέχασαν μια μέρα οι γιατροί τα χαρτιά που αφορούσαν την ασθένεια της μητέρας μου στο κομοδίνο της και επειδή η ίδια δούλευε παλαιότερα σε φαρμακείο και ήξερε την ορολογία των ασθενειών, κατάλαβε αμέσως την πάθησί της. Όμως ποτέ δεν εκδηλωνόταν ότι το ξέρει! Πάντα μπροστά μας έλεγε ότι θα γίνη καλά. Μόνον ο πατέρας μου μετά τον θάνατο της, μας είπε την αντίδρασί της: Μόλις το έμαθε, αμέσως έστρεψε το βλέμμα της στον ουρανό και είπε:

— Σ' ευχαριστώ, Χριστέ μου, που μ' επισκέφθηκες τόσο νωρίς! Δος μου σε παρακαλώ δύναμι και υπομονή μέχρι το τέλος της ζωής μου.

Στο νοσοκομείο κάθησε 20 μέρες μέχρι να κλείσουν οι πληγές. Τρεφόταν από ένα σωληνάκι που είχε στη στομαχική χώρα και επειδή της είχαν αφαιρέσει το στομάχι, αρκούσε ένα φλυτζάνι τσαϊ για να χόρταση. Γι' αυτό έπρεπε να τρώη κάθε δύο-τρεις ώρες.

Μόλις βγήκε από το νοσοκομείο, στην κρίσιμη εκείνη στιγμή της υγείας της, ο

οργανισμός της αντέδρασε αρνητικά. Άρχισε να κάνη επανειλημμένα εμετούς περίπου 30-40 φορές την ημέρα. Τη βάλαμε αμέσως πάλι στο Α.Χ.Ε.Π.Α. Δυστυχώς οι γιατροί δεν κατάφεραν απολύτως τίποτε! Μόλις έβαζε κάτι στον οργανισμό της, αυτός το απωθούσε. Άρχισε να έχη τρομερούς πόνους και μια απερίγραπτη στενοχώρια. Καθημερινά είχε πραγματική μάχη με τον εαυτό της.

Όμως αυτό δεν την εμπόδιζε καθόλου στις σχέσεις της με τον Θεό! Η ψυχή της πετούσε, όπως και πρίν, που ήταν υγιής. Ήταν πάντοτε πρόσχαρη και μέχρι τα τελευταία της ενδιαφερόταν για κάθε τι που συνέβαινε στο σπίτι και έδινε λύσεις. Σ' ένα τόσο μεγάλο νοσοκομείο, όπως είναι το Α.Χ.Ε.Π.Α., είχε γίνει το κέντρο των συζητήσεων. Ιδιαίτερα στο θάλαμο της έγινε ιεραπόστολος! Θυμάμαι ότι είχε επηρεάσει και μια κοινή γυναίκα, που είχε κι αυτή καρκίνο, και είχε τόσο πολύ αλλοιωθή από τη συμπεριφορά της, ώστε ήρθε σε μετάνοια προ του τέλους της. Δεν ξεχνούσε επίσης τη μελέτη διαφόρων βίων αγίων καθώς και ποικίλων προσευχών. Μάλιστα, είχε εξομολογηθή κι ένιωθε έτοιμη για το «μεγάλο ταξίδι».

Όσο ήταν στο νοσοκομείο, η μόνη αγωνία της ήταν αν θα μπορούσε να συμφιλιωθή με μια οικογένεια, που από αρκετά χρόνια κρατούσε κακία απέναντι της. Όμως ο Θεός δεν της στέρησε κι αυτό το θέλημα. Θυμάμαι, ήταν Κυριακή, και κατά τη διάρκεια του επισκεπτηρίου ήρθε η γυναίκα από την παραπάνω οικογένεια και συντετριμμένη από το σφάλμα της έπεσε στην αγκαλιά της κλαίγοντας συνέχεια. Έπειτα από λίγο ήρθε και ο άνδρας της και συμφιλιώθηκε μαζί της. Εκείνη η μέρα ήταν σωστό πανηγύρι για τη μητέρα μου. Συνεχώς δοξολογούσε και ευχαριστούσε τον Θεό για την εμφανή επίσκεψί του.

Τη δεύτερη φορά κάθησε άλλες 20 μέρες στο Α.Χ.Ε.Π.Α. Αυτές ήταν που διέλυσαν κάθε ελπίδα βελτιώσεως της υγείας της. Μετά τη φέραμε στο σπίτι μας, όπου έμεινε μέχρι το τέλος της ζωής της.

Την Τρίτη 26 Οκτωβρίου, την ημέρα που γιόρταζε ο πατέρας μου, είχαμε χαρές. Βγήκαν τ' αποτελέσματα των εισαγωγικών εξετάσεων στις ανώτατες σχολές, και ο αδελφός μου είχε περάσει όγδοος στο Πολυτεχνείο της Πάτρας! Θυμάμαι τότε, η μητέρα μου έδειχνε πολύ ευχαριστημένη. Μόλις το έμαθε, ευχαρίστησε θερμά τον Κύριο, μ' όση δύναμι της απέμεινε, και είπε την εξής ευχή:

— Μακάρι ν' αξιώση ο Θεός όλες τις μανούλες του κόσμου να γευθούν αυτή τη χαρά.

Αλλά το ευχάριστο παραμερίστηκε. Ο πόνος ήταν μεγαλύτερος. Η κατάστασής της διαρκώς χειροτέρευε. Την επομένη πρότεινε από μόνη της να κοινωνήση τα Άχραντα Μυστήρια. Τότε, για πρώτη φορά άκουγα τις ευχές της Θείας

Μεταλήψεως, που τις έλεγε απ' έξω η μητέρα μου. Κοινώνησε με πολλή χαρά το Σώμα και το Αίμα του Δεσπότη Χριστού μας νιώθοντας βαθιά ότι κοινωνεί «εις έφόδιον ζωής αιωνίου».

Το Σάββατο 30 Οκτωβρίου, ο πατέρας μου και ο αδελφός μου έβγαλαν εισιτήριο για να πάνε στην Πάτρα για την τακτοποίησι του αδελφού μου στην καινούργια του κατοικία. Αλλά κατά το απόγευμα η μητέρα μου τους παρακάλεσε ν' αναβάλουν το ταξίδι τους, γιατί δεν αισθανόταν καλά. Τους το είχε πει καθαρά:

— Θα πεθάνω απόψε! Γι' αυτό να τακτοποιήσουμε το σπίτι, να είναι έτοιμο για την κηδεία.

Η ίδια πρότεινε να στρώσουν τα χειμωνιάτικα στρωσίδια στα δωμάτια και μάλιστα είχε σηκωθεί και κατεύθυνε την τακτοποίησί τους. Μετά ο πατέρας μου πήγε να ειδοποίηση όλους τους συγγενείς, να έρθουν για να περάσουν μαζί της το τελευταίο της βράδυ στη γη. Έτσι στο δωμάτιο ήταν ο πατέρας μου, ο αδελφός μου, η μητέρα της, η αδελφή της, η γιαγιά της, δύο θείες της και άλλες εξαδέλφες της, που είχε μαζί τους στενό σύνδεσμο.



Οι στιγμές που κυλούσαν ήταν συγκλονιστικές. Όλοι κλαίγαμε. Δεν μπορούσαμε να σηκώσουμε τον πόνο. Μόνον αυτή ήταν ατάραχη! Μάλιστα κάθε λίγο μας παρηγορούσε τον καθένα ξεχωριστά. Κι ενώ περνούσε η ώρα, κάποια στιγμή μέσα σε μια εύθραυστη σιγή που επικρατούσε στο δωμάτιο, μας είπε:

— Για να μπορέσω να φύγω πιο γρήγορα και πιο εύκολα, να διαβάσουμε το Ψαλτήρι. (Συνήθιζε η ίδια να διαβάζει σ' όλους τους γνωστούς κεκοιμημένους το Ψαλτήρι).

Άρχισα να το διαβάζω, εναλλάξ με τον αδελφό μου, ενώ αυτή είχε σηκωθεί και στεκόταν όρθια. Εμείς τη μαλώσαμε, αλλ' όμως ήταν ανένδοτη! Μας έλεγε ότι είναι αμαρτία να είναι ξαπλωμένη και να διαβάζεται το Ψαλτήρι. Μάλιστα σε πολλούς ψαλμούς, που κι αυτή ήξερε, συμμετείχε μαζί μας, ενώ όλοι οι άλλοι έπιασαν από μία γωνία και περίμεναν την εξέλιξη.

Το Ψαλτήρι το συνέχισαν οι θείες μου, οι οποίες και το τελείωσαν. Κατόπιν άρχισε να δίνει οδηγίες στη μητέρα της και στις εξαδέλφες της για την προετοιμασία της κηδείας. Στη μητέρα της είπε να καθήση στο σπίτι μας όσο μπορεί περισσότερο καιρό, για να μας περιποιηθεί.

Μετά κάλεσε τον πατέρα μου. Τον παρακάλεσε να παντρευτεί γρήγορα και να μην ακούει τον κόσμο. Του είπε χαρακτηριστικά:

— Είσαι νέος και τα παιδιά είναι αγόρια. Έχετε ανάγκη μιας γυναίκας. Με τα μαγειρεία και τα καθαριστήρια δεν τελειώνει η δουλειά. Γι' αυτό να παντρευτείς γρήγορα. Μην ακούς τον κόσμο. Ας πουν ο,τι θέλουν. Εσύ να κοιτάξεις το συμφέρον σου.

Εκείνη τη στιγμή έβγαλε τη βέρα της, την έδωσε στον πατέρα μου και με φοβερή ψυχραιμία του είπε:

— Από μένα είσαι πλέον ελεύθερος...

Αμέσως ο πατέρας μου έβαλε πάλι στο δάχτυλό της τη βέρα και προσπάθησε να την παρηγόρηση ότι τάχα δεν θα πεθάνη. Όμως αυτή ήταν ατάραχη και ήξερε το τί θα επακολούθησε. Μάλιστα μετά τον θάνατο της βρήκαμε τη βέρα κάτω από το προσκέφαλο της δεμένη σ' ένα μαντήλι.

Αφού τα τακτοποίησε λοιπόν όλα, ζήτησε απ' όλους συγχώρησι, στράφηκε στην εικόνα του Χριστού και είπε:

— Τώρα, Χριστέ μου, είμαι έτοιμη! Έλα, σε καλή ώρα.

Αμέσως μετά την έπιασε ένας βήχας και προθυμοποιήθηκε μια θεία μου να της φέρει νερό. Όμως η μητέρα μου τη σταμάτησε λέγοντας:

— Δεν χρειάζεται! Αυτό δεν είναι βήχας. Είναι ρόγχος. Σε λίγο φεύγω.

Τότε ο πατέρας μου της έπιασε το κεφάλι για να μή δυσκολεύεται, και μετά από 5-6 βαθιές ανάσες, ξεψύχησε στα χέρια του!

Έτσι όπως αθόρυβα έζησε τα 41 της χρόνια, έτσι αθόρυβα έφυγε για τον ουρανό. Έφυγε γι' Αυτόν που πόθησε περισσότερο από κάθε τί εδώ στη γη».

Πηγή: Η φιλόνηθρωπη Δέσποινα, Ετήσια Έκδοσις της Ιεράς Μονής Οσίου Γρηγορίου Αγίου Όρους «Ο Όσιος Γρηγόριος» περίοδος β', έτος 1982, αριθμ. 7.